

Hoofdstuk 1

Inchnadamph, Sutherland, Schotse Hooglanden, 17 juni 2023

Hij trok haar aan haar arm omhoog over het kale, rotsachtige terrein van de Ben More Assynt berg. Op deze hoogte stonden geen bomen meer om de wind af te zwakken die vanaf de Atlantische Oceaan op hen inbeukte.

Zijn hartslag versnelde naarmate ze dichterbij zijn doel kwamen. Door de inspanning, want ze verzette zich hevig, maar vooral door de blijdschap die gepaard ging met wat hij wist dat ging komen. Hij kon zijn opwindingsdaarover nauwelijks bedwingen en moest zich inhouden om haar niet nu al te vertellen wat hij had voorbereid. Wat hij straks zou gaan doen.

Hij ging haar vermoorden, op deze kale berg. Een einde maken aan haar smeebeden en haar leven. Opnieuw.

Zwaar hijgend hield hij stil bij de grote platte rots die de ingang verborg van een smalle spelonk. *Hier is het, dit is haar plek.* De vorige keer dat hij hier was geweest, had hij de spelonk overwogen. Maar deze rots, dit altaar, paste beter bij haar. Met het klaterende geluid van de kleine waterval en het gekabbel van het water dat, via door mensenhanden opgestapelde rotsen, in een klein meertje terechtkwam.

De zon brak door het wolkendek en weerkaatste haar stralen op het rimpelende oppervlak van het water, hem voor een moment verblindend. Het was de ideale plek. Want deze plek, deze berg, paste zo goed bij haar. Ze kende het hier, hield ervan. Haar thuisgrond. En daardoor nu de zijne. Voor even.

Hij keek op zijn horloge en realiseerde zich dat het al bijna zover was. Hij had haar wat meer tijd willen gunnen om van de plek te genieten, maar de tocht had langer geduurd dan hij had verwacht. En hij was teleurgesteld dat ze zo duidelijk aangaf dat ze hier niet wilde zijn.

Hij verbaasde zich over haar tegenzin, over de paniek in haar wijd opengesperde ogen, haar gegil dat weerkaatste tegen de rotsen. Had ze hem niet expliciet gevraagd om dit cadeau? Opnieuw en opnieuw? Maandenlang was hij bezig geweest het juiste moment te bepalen. Maanden van onbaatzuchtige liefde – of wraakzucht – van aandacht en nadenken over waar hij haar het cadeau wilde geven. De plek moest bij haar passen, moest haar iets zeggen, moest haar iets dóén.

Toch bevocht ze hem, nu het zover was. Gillend, schreeuwend, klauwend. Het verbaasde hem iedere keer weer, maar het weerhield hem er niet van om haar zijn cadeau te geven. Na al die tijd kende hij haar beter dan ze zichzelf kende. Hij wist wat ze wilde en waar ze naar verlangde. Dat had ze hem zelf gezegd. Zo duidelijk, zo wanhopig, zo vaak, tot hij er uiteindelijk aan toegaf.

Zijn handen gleden liefdevol vanaf haar polsen omhoog. Over haar onderarmen – waar de rode afdrucken van zijn handen hem niet stoorden – over haar ellebogen, bovenarmen en doelbewust naar haar hals. Ze was sterk, sterker dan ze eruitzag, sterker dan hij zich herinnerde. De afgelopen dagen hadden haar echter uitgeput en haar verweer stelde niet veel meer voor.

Hij glimlachte en zijn liefde voor haar – en de haat – stroomde als een warme gloed door zijn lichaam toen hij langzaam begon te knijpen. Nog drie minuten. Hij concentreerde zich op haar gelaatstrekken en genoot van de manier waarop ze naar hem keek. De blik in die mooie ogen, met de geknapte bloedvaten waardoor het leek alsof ze bloed hilde. Met daarin de uitdrukking die hij steeds weer zocht. Die hem voortdreef. Die totale focus op hem. Alsof hij het belangrijkste in haar leven was. Alsof hij alles voor haar was. Haar nummer één.

Haar vingers krabden en haalden zijn handen open terwijl ze vocht voor lucht, voor adem, voor leven. Het geluksgevoel stroomde als adrenaline door hem heen, pulserend, heftig, verslavend, bevrijdend. Hij kneep iets harder. Nog tweeënhalve minuut.